

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

07 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Voevuțkaia-Pîslariuc Svetlana în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 decembrie 2020 și a sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 05 decembrie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Ionel Iurie Xxxxx, născut la xxxxx, originar din r-l Xxxxx s. Xxxxx, domiciliat r-l Xxxxx s. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 29.05.2019 - 05.12.2019

2. instanța de apel: 17.03.2020 – 22.12.2020

3. instanța de recurs: 12.03.2021 – 07.04.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 05 decembrie 2019, Ionel Iurie Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a încasat de la Ionel Iurie, în beneficiul statului suma de 2 100 (două mii o sută) lei cu titlu de cheltuieli judiciare suportată pentru întocmirea raportului de expertiză judiciară nr.34/12/1-R-1131 din 23.04.2019.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, Ionel I. activând neoficial în calitate de hamal al SRL „Olgus Grant”, urmărind scopul sustragerii bunurilor societății în cauză, având acces periodic la cheia de la lacătul depozitului SRL „Olgus Grant”, situat pe adresa mun.Xxxxx, str.Xxxxx, în perioada de până la 09 februarie 2019, fără acordul proprietarului a comandat confecționarea unei chei duplicat, după care la 09 februarie 2019, aproximativ ora 07:00, cu ajutorul cheii respective a descuiat și a pătruns în depozitul situat pe adresa mun.Xxxxx, str.Xxxxx, de unde a sustras pe ascuns, din unul din sertare, bani în sumă de 23 017 lei, ce aparțineau SRL „Olgus Grant”, cu cazarea societății nominalizate a unei daune în proporții considerabile.

Prin acțiunile sale intenționate Ionel I., a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, individualizată prin *furt, adică sustragerea pe ascuns a*

bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul Ionel Iurie, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi decizii, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea cererii de apel a invocat că, dânsul a recunoscut integral vina în cele comise acceptând atât judecarea în procedură simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, or anume conștientizarea celor săvârșite și corectarea chiar și până la emiterea unei sentințe au determinat pe ultimul să accepte o astfel de procedură. Menționează că are loc stabil de trai în s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, are la întreținere mama, dorește să achite prejudiciul cauzat, astfel că fiind în stare de detenție nu poate achita prejudiciul, iar în consecință legea penală nu-și va atinge scopul prin aplicarea unei pedepse privative de libertate. Consideră necesar de a fi repus în termenul de depunere a cererii de apel, întrucât inculpatul ținând cont că sentința i-a fost adusă la cunoștință la 09.03.2020, el nefiind anunțat despre data pronunțării sentinței, astfel termenul de depunere a apelului curge de la data aducerii la cunoștință și anume 09.03.2020, când a fost reținut.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 decembrie 2020, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept, ce corespund probelor din dosar, ce au fost apreciate corect, încadrând just acțiunile inculpatului în baza dispozițiilor 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal.

Reieșind din conținutul apelului formulat rezultă că, sentința primei instanțe este contestată sub aspectul individualizării pedepsei penale, în acest sens, inculpatul solicitând casarea sentinței în partea pedepsei aplicate cu emiterea unei decizii prin care, să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite de inculpat, că gravitatea infracțiunii săvârșite de Ionel Iurie face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave. Totuși, infracțiunea comisă de către acesta face parte din capitolul infracțiunilor contra patrimoniului, ce atentează la una din valorile supreme - dreptul de proprietate, care este garantat atât prin Constituție, cât și prin actele internaționale la care Republica Moldova este parte.

Astfel, potrivit sentinței Judecătoriei Călărași din 23.09.2013, Ionel I. a fost condamnat pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art.186 alin.(2) lit.b), c) și d) Cod penal, și art.208 alin.(1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă prin prisma art.84 Cod penal, pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit sentinței Judecătoriei Călărași din 14.10.2013, Ionel I. a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea

pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. În baza art. 84 alin.(4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni la pedeapsa stabilită i-a fost adăugat parțial pedeapsa stabilită prin sentința Judecătoria Călărași din 14.10.2013, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani și 8 (opt) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța de apel a constatat că, inculpatul Ionel I., fiind condamnat anterior pentru trei infracțiuni intenționate, care sunt mai puțin grave, antecedentul penal nefiind stins, a săvârșit din nou la data de 09.02.2019, cu intenție o nouă infracțiune intenționată, nefăcând concluziile necesare despre necesitatea corectării, instanța de fond justificat a constatat că inculpatul Ionel Iurie Xxxxx a săvârșit infracțiunile în speță în stare de recidivă.

Reieșind din cele menționate, instanța de apel a reținut că, inculpatul Ionel Iurie în mod justificat a fost apreciat ca o persoană iresponsabilă și compromițătoare, reieșind din comportamentul său în viața socială, fiind anterior condamnat pentru comiterea mai multor infracțiuni, inclusiv contra patrimoniului.

Referitor la personalitatea inculpatului, instanța de apel a menționat că, inculpatul s-a eschivat de a se prezenta în cadrul ședințelor de judecată, în acest sens fiind dispusă anunțarea în căutarea a acestuia și aducerea silită a lui în ședință, și, respectiv, în final a fost dispusă examinarea cauzei în lipsa acestuia. Astfel, instanța de apel a apreciat că Ionel I. a manifestat un comportament iresponsabil și neglijent față de procesul de înfăptuire a justiției.

Din cuprinsul sentinței, rezultă că instanța de fond a indicat circumstanțe care ar constata cu certitudine că, corectarea inculpatului este posibilă doar cu izolarea lui de societate, enumerând circumstanțele constatate: a ținut cont de gravitatea infracțiunii, care se clasifică ca infracțiune gravă, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, săvârșite cu intenție, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat.

Din materialele cauzei, instanța de apel a reiterat că, deși au fost îndeplinite cerințele de iure ale instituției suspendării executării pedepsei, instanța de fond a efectuat o analiză completă și minuțioasă a personalității infractorului, urmărind în acest sens comportarea sa în viața socială, înainte și după săvârșirea infracțiunii. Numai în măsura în care se dovedește că săvârșirea faptei se datorează unui concurs accidental de împrejurări și că, pentru îndreptarea sa, nu este necesară executarea efectivă a pedepsei, să decidă dacă este justificată aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, instanța de apel a concluzionat asupra respingerii argumentelor invocate de către apelant ca fiind nefondate or, aplicarea unei sancțiuni mai blânde nu va fi în concordanță cu scopul legal al pedepsei penale.

În speță, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, iar inculpatul potrivit alin. (8) al aceleiași norme a beneficiat de reducere a limitelor de pedeapsă.

Instanța de apel a remarcat că, sancțiunea art. 186 alin. (2) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul, se pedepsește cu amendă în mărime de la 650 la

1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, s-au valorificat anume în această ordine, fiindu-i stabilit inculpatului termenul de pedeapsă de 2 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

Cât privește argumentul avocatului și inculpatului privind aplicarea unei pedepse mai blânde sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, instanța de apel l-a respins ca fiind neîntemeiat din motivele sus menționate. Mai mult ca atât, dânsul a fost anterior condamnat și din nou a comis fapte social periculoase, neatingând scopul pedepsei stabilite, corectarea și reeducarea inculpatului.

În contextul circumstanțelor indicate supra, instanța de apel a conchis că, la moment izolarea inculpatului de societate este necesară și rezonabilă.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că, la stabilirea pedepsei inculpatului instanța de judecată a ținut cont de faptul că acesta anterior a fost condamnat pentru fapte similare, a contribuit activ la stabilirea adevărului în cauzele din speță, se căiește sincer de cele comise, de comportamentul inculpatului pe parcursul examinării cauzei penale și anume că anterior a fost condamnat pentru comiterea a trei infracțiuni intenționate, a ispășit pedeapsă sub formă de închisoare în penitenciar, la moment având antecedente penale active, însă, indiferent de acest fapt a mai săvârșit o nouă infracțiune intenționată în prezența a două circumstanțe agravante prevăzute de alin.(2) al art.186 Cod penal, fiind în stare de recidivă, s-a eschivat de a se prezenta în instanța de judecată, în acest sens fiind necesar de a dispune anunțarea în căutare a acestuia, astfel că aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în privința inculpatului nu ar fi capabilă și suficientă pentru atingerea scopurilor pedepsei.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în cauză sunt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Voevuțkaia-Pîslariuc Svetlana în numele inculpatului, care solicită casarea acestora și pronunțarea unei noi hotărâri, cu aplicarea față de inculpat a pedepsei cu suspendare condiționată, conform art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului invocă:

- prima instanță și instanța de apel la stabilirea pedepsei, au ignorat circumstanțele cauzei și respectiv greșit au aplicat dispozițiile capitolului VIII al Părții Generale a CP și prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, ce reglementează criteriile de individualizare a pedepsei penale;

- necătînd la faptul că, conform art. 76 Cod penal, în speță sunt prezente circumstanțe atenuante precum: contribuția activă la descoperirea infracțiunii, recunoașterea săvârșirii faptelor indicate în rechizitoriu și insistența ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, manifestarea intenției de restituirea părții-vătămate paguba materială, căința sinceră, prima instanța și instanța de apel contrar art. 75, 76 Cod penal, au ignorat circumstanțele atenuante. E de menționat că, de către apărător au fost invocate circumstanțele date, însă instanța

a evitat să se expună în această privință și să motiveze imposibilitatea reținerii acestor circumstanțe atenuante la stabilirea pedepsei;

- în conținutul deciziei nu este clar indicat la care circumstanțe individualizării pedepse se referă instanța de apel;

- instanța de apel nu a reținut careva circumstanțe și fapte concrete, prin care ar justifica respingerea ca nefondată cererea de apel înaintată de inculpat Ionel Iurie și ar indica în mod expres din care circumstanțe stabilite în urma examinării ar justifica necesitate executării pedepsei;

- instanța de apel a ignorat faptul că partea-vătămata SRL "Olgus Trans" în cadrul ședinței la Curtea de Apel a solicitat admiterea apelului declarat de către inculpat Ionel Iurie și aplicarea față de ultimul pedeapsa non - privativă de libertate;

- instanța de apel nu a ținut cont nici de celelalte criterii obligatori de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 Cod penal, precum: motivul săvârșirii infracțiunii, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia;

- nici prima instanță, nici instanța de apel nu a luat în considerație personalitatea inculpatului, care a recunoscut vinovăția, s-a implicat activ în investigarea infracțiunii la faza de urmărire penală, a conștientizat greșeala sa și s-a căit sincer de cele comise, comportamentul ireproșabil pe tot parcursul urmăririi penale, aspectele social-psihologice, nivelul de instruire școlară, studiile, comportamentul, mediul familial, intelectul, caracterul, temperamentul, vârsta, factorii care influențează sau pot influența conduita lui generală;

- acordarea unei șanse condamnatului de a se reintegra în societate și a dovedi prin comportare exemplară și muncă cinstită, încrederea acordată, în cazul din speță îndreptățește întru totul scopul pedepsei penale. Or, Ionel Iurie pe perioada termenului v-a avea un stimul de a se corecta și reintegra în viața normală a societății și a îndreptăți încrederea acordată;

- prima instanță și instanța de apel la individualizarea pedepsei inculpatului, neargumentat au decis abrogarea prevederilor art. 90 Cod penal, menționând că nu există temei pentru aplicarea normei date. Consideră că instanța de apel și-a motivat soluția cu fraze de ordin general, ce nu corespund cu circumstanțele reale ale cauzei și nu au fost nici într-un fel probate;

- o asemenea motivare a soluției primei instanței și instanței de apel nu corespunde criteriilor de stabilire a pedepsei, or în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea acestei norme de drept.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursului declarat, solicitând a decide inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind aplicarea pedepsei inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile art. 61, 75 Cod penal, art. 364¹ Cod de procedură penală. Instanța și-a argumentat suficient soluția în partea pedepsei, ținând cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a acesteia, de gravitatea

infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei ce atenuează sau agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Așadar, în prezenta speță, în recursul declarat, avocatul Voevuțkaia-Pîslariuc Svetlana în numele inculpatului, invocă temeiurile de casare a hotărârii instanței de apel, art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate, contrar prevederilor legale*, nefiind de acord cu aplicarea pedepsei reale cu închisoare, în privința inculpatului, solicitând aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

În același timp, Colegiul penal constată că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va expune referitor la aceste aspecte.

Analizând temeiurile invocate pentru recurs, în raport cu circumstanțele și materialele cauzei, Colegiul penal consideră, că în prezenta speța nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilită conform sancțiunii art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, ținând cont și de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Așadar, Colegiul penal reține, că inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni contra patrimoniului, prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, cauza fiind examinată în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, în acest caz, trebuie luate în vedere, în egală măsură persoana inculpatului și respectiv, reeducarea și reintegrarea sa socială, cât și dimensiunea fenomenului infracțional și așteptările societății față de mecanismul justiției penale, pentru a realiza o proporționalitate reală între aceste aspecte.

Potrivit alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere protocolară (f.d. 113 verso), beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare ori

cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Sanctiunea art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, prevede pedeapsă cu amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 4 ani, calificându-se conform art. 16 Cod penal, ca infracțiune mai puțin gravă.

Prin urmare, învederând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care sînt valabile în cazul dat pentru inculpatul, Ionel Iurie, prin sentință, inculpatului i-a fost aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare, cu executarea reală a acesteia, soluție menținută de instanța de apel. Respectiv limitele acestei pedepse fiind reduse cu o treime, constituind astfel de la 3 luni pînă la 2 ani și 8 luni. În prezenta speță, inculpatului pentru comiterea infracțiunii imputate, prin prisma alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsă cu închisoare pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Raportînd cele menționate la cazul supus judecării, instanța de recurs consideră că, în mod just, prima instanță a pronunțat o hotărâre prin care Ionel I. a fost considerat condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, soluție menținută de instanța de apel, motivînd corespunzător temeiurile neaplicării pedepsei cu închisoare, cu suspendarea condiționată a executării acesteia, pe o perioadă de probațiune.

Astfel, în viziunea Colegiului penal, în prezenta cauză penală, instanțele de fond just au ținut cont de faptul că, inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, acesta anterior a fost condamnat pentru fapte similare, a contribuit activ la stabilirea adevărului în cauza din speță, se căiește sincer de cele comise, de comportamentul inculpatului pe parcursul examinării cauzei penale și anume că, anterior a fost condamnat pentru comiterea a trei infracțiuni intenționate, a ispășit pedeapsa sub formă de închisoare în penitenciar, la moment avînd antecedente penale active, însă, indiferent de acest fapt a mai săvârșit o nouă infracțiune intenționată în prezența a două circumstanțe agravante prevăzute de alin.(2) al art.186 Cod penal, fiind în stare de recidivă, s-a eschivat de a se prezenta în instanța de judecată, în acest sens fiind necesar de a dispune anunțarea în căutare a acestuia. În urma celor expuse, Colegiul

penal respinge critica recurentului, precum că prima instanța și instanța de apel contrar art. 75, 76 Cod penal, au ignorat circumstanțele atenuante, stabilite în cauză.

Totodată, instanța de recurs reține, că instanța de apel corect a stabilit, că în cadrul cercetării judecătorești nu au fost stabilite careva motive ce ar concluziona că, nu este rațional ca inculpatul Ionel I. să nu execute pedeapsa cu închisoare, prevăzută de lege, astfel pedeapsa cu închisoare stabilită lui Ionel I., cu suspendarea condiționată a executării acesteia, pentru infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, care este o infracțiune din categoria celor mai puțin grave, nu-și va atinge scopul de corectare a inculpatului.

La fel, Colegiul penal relevă, că conform art. 90 alin. (1) Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai deocamdată în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.*

Deci, o condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal, constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În contextul dat, instanța de recurs, totuși precizează, că prin îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la această măsură de individualizare judiciară a pedepsei.

Ținând cont însă, de prevederile legale enunțate mai sus, Colegiul penal consideră întemeiate considerentele instanței de apel că, în prezenta cauză, nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, deoarece personalitatea inculpatului nu prezintă garanțiile unei conduite, ce ar permite instanței de judecată de a da dovadă de clemență. Astfel, instanța de recurs nu poate neglija faptul că, potrivit sentinței Judecătoriei Călărași din 23.09.2013, Ionel I. a fost condamnat pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin.(2) lit. b), c) și d) Cod penal, și art. 208 alin.(1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă prin prisma art. 84 Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip

semiînchis; potrivit sentinței Judecătoriei Călărași din 14.10.2013, Ionel I. a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin.(1) Cod penal, la 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. În baza art. 84 alin.(4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, la pedeapsa stabilită i-a fost adăugat parțial pedeapsa stabilită prin sentința Judecătoriei Călărași din 14.10.2013, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani și 8 (opt) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Astfel, Colegiul penal constată că, instanța de apel întemeiat a stabilit că, inculpatul Ionel I., fiind condamnat anterior pentru trei infracțiuni intenționate, care sunt mai puțin grave, antecedentul penal nefiind stins, a săvârșit din nou la data de 09.02.2019, cu intenție o nouă infracțiuni intenționată, nefăcând concluziile necesare despre necesitatea corectării, instanța de fond justificat a constatat că, inculpatul Ionel I. a săvârșit infracțiunile în speță în stare de recidivă. Reieșind din cele expuse, se atestă faptul că, comiterea infracțiunilor, pentru inculpatul Ionel I. a devenit o deprindere, iar aplicarea pedepsei neprivative de libertate nu-și va produce efectul, pentru ca inculpatul să-și facă concluziile necesare de a nu comite în continuare abateri de la prevederile legii penale.

Mai mult ca atât, referitor la personalitatea inculpatului, instanțele de fond întemeiat au ținut cont și de faptul că, inculpatul s-a eschivat de a se prezenta în cadrul ședințelor de judecată, în acest sens fiind dispusă anunțarea în căutarea a acestuia și aducerea silită a lui în ședință, și, respectiv, în final a fost dispusă examinarea cauzei în lipsa acestuia. Astfel, Ionel I. a manifestat un comportament iresponsabil și neglijent față de procesul de înfăptuire a justiției.

Reieșind din circumstanțele expuse, Colegiul penal constată că, instanța de apel a argumentat pe deplin motivele pentru care a menținut sentința, prin care inculpatului i-a fost aplicată pedeapsă de 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. Din care considerent, instanța de recurs respinge ca neîntemeiate afirmațiile, precum că instanța de apel nu a reținut careva circumstanțe și fapte concrete, prin care ar justifica respingerea ca nefondată, cererea de apel înaintată de inculpat și ar indica în mod expres din care circumstanțe stabilite în urma examinării ar justifica necesitate executării pedepsei.

În atare împrejurări, Colegiul penal consideră, că instanța de apel a ținut cont de toate circumstanțele cauzei și a aplicat inculpatului o pedeapsă echitabilă și conformă prevederilor legale, luând în considerație toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, iar modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina inculpatului, a fost individualizată corect și în așa fel, încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Astfel, Colegiul statuează, că pedeapsa individualizată de instanțele de fond, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Din acest punct de vedere se conchide, că de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temei de casare a soluției adoptate de instanța de apel, iar pedeapsa stabilită inculpatului Ionel I., de către instanțele de fond, a fost aplicată în limitele legii, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat către avocatul Voevuțkaia-Pîslariuc Svetlana în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Voevuțkaia-Pîslariuc Svetlana în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 decembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe **Ionel Iurie Xxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 07 aprilie 2021.

Președinte

Timofti Vadimir

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Toma Nadejda